

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

AÑO (LETO) XXXI. (25)

No. (štev.) 6

BUENOS AIRES

10. februarja 1972

Malta in Slovenija

Kakor na prvi pogled čudno izgleda, pa vendar drži, da je od bodočnosti Malte v veliki meri odvisna lahko tudi bodočnost Slovenije.

Kakor je znano, se trenutno Malta in Anglija odn. NATO pogajajo za pomorska oporišča na tem majhnem, a strateškem sredozemskem otočku.

Za Anglijo je Malta izgubila večino svoje vrednosti, ko se je po koncu druge svetovne vojne britanski imperij razbil in Commonwealth in London že ni več potreboval najkrajše poti skozi sueški prekop v Indijo.

Za ZDA pa je Malta po drugi svetovni vojni pridobila na vrednosti, ko je ameriška šesta flota začela križariti po Sredozemlju in mora zlasti v zadnjih mesecih kontrolirati naraščajočo sovjetsko mornarico v vzhodnem delu sredozemskega bazena. Če ameriška flota izgubi oporišča na Malti, ji ostanejo v vzhodnem Sredozemlju samo še grška pristanišča za oporo.

Moskva je doslej stala v maltskem problemu ob strani, saj zanjo govorijo in delajo arabske države, zlasti Egipt. Ta bi želel Malto izpodnesti Zahodnemu svetu, toda ovira ga v tem Libija, ki nasprotuje sovjetskemu načrtom v Sredozemlju. Libija pa je z Egiptom povezana v konfederacijo.

Maltski predsednik Mintoff se je sicer spustil v nevarno izigravanje Zahoda proti Vzhodu, ozira pa se, po mnenju nekaterih poznavalcev razvoja na Malti, proti Cipru, kjer je, kakor znano, Makariosu uspelo ohraniti v križnem ognju med Moskvijo in svobodnim svetom svojo nevtralnost.

Mintoff, včasih imenovan „sredozemski Castro“, hoče zagotoviti otoku financiranje gospodarske osamosvojitve v petih ali sedmih letih, da ne bi bil neprestano odvisen od oddaje svojih pomorskih oporišč tujim silam. Menijo, da si sovjetskih najemnikov najmanj želi, ker je maltskemu prebivalstvu dobro znano, da se doslej še nikomur ni posrečilo iznebiti se Sovjetov, ko so se ti enkrat zasidrali v njegovem pristanišču.

Poleg vseh teh držav pa se važnosti Malte zaveda trenutno še najbolj Italija. In tu stopa v ospredje vprašanje povezave bodočnosti Malte z bodočnostjo Slovenije.

Slabotnost zadnjih italijanskih vlad je očitna tako Italijanom kakor zunanjemu svetu. Sila italijanske KP prav tako. V Rimu se zato zaskrbljeno ozirajo na jug proti Malti, da se ta ne bi spremenila v sovjetsko mornariško oporišče, ki bi se spremenilo, kakor se to povsod, kjer se usidra sovjetska mornarica, dogaja, tudi v propagandno in subverzivno oporišče sovjetskega komunizma v Sredozemlju. Direktni stik med italijansko KP in sovjetskim aparatom na Malti bi bil neizbežen, z vsemi zlemi posledicami za italijanski notranjepolitični razvoj.

Kakor na jug proti Malti se Rim v zadnjem času ozira tudi proti severovzhodu: čez Jadran proti Dalmaciji in mimo Trsta v Slovenijo. V Rimu so v zunanjepolitičnih krogih že ponovno proučevali položaj, ki bi nastal, če bi se po Titovi smrti sovjetska vojska pojavila na dalmatinski obali. Italiji bi bilo nemogoče preprečiti sovjetski prodor na dalmatinsko obalo zlasti še, če bi sovjetsko vojsko „povabili“ hrvaški komunisti sami v „svojo državo“. Zavarovanje prostora okoli tržaškega zaliva, ki je strateško in gospodarsko važen za dohod v Srednjo Evropo, pa je za italijanske pojme uresničljivo. Direktno mejo med Italijo in ZSSR bi bilo treba potisniti čim bolj na vzhod, čim dlje v stran od avtohtonega italijanskega ozemlja.

Tu je vprašanje slovenske teritorialne nedotakljivosti na kocki, s tem pa vprašanje bodočnosti Slovenije kot celote. Kakor že slovenskim komunistom malo velja, tako velja še manj Sovjetski zvezi večji ali manjši kos

KP POTISNJENA NA ROB DOGAJANJ

GESLO O „NARODNI SPRAVI“

Pred zasedanjem „malega kongresa“ jugoslovanske KP, ki je bil, kakor smo poročali, 25. januarja t. l. v Beogradu in na katerem so vzpostavili osemčlanski politbiro, so imeli po vseh socialističnih republikah svoje seje centralni komiteji posameznih republiških partij.

Centralni komite slovenske KP je imel tako sejo 20. januarja ter jo je vodil predsednik CK ZKS France Popit. Na seji se je oglašalo več članov komiteja, uvodno besedo pa je imel tajnik tajništva CK ZKS Andrej Marinc.

Izmed članov centralnega komiteja slovenske KP je bil najbolj zgovoren Franc Bukovinsky, ki ga je, kakor kaže, močno prizadelo revolucionarno dogajanje na Hrvaškem. Dejal je, da „bo govoril brez olepšavanj“ in izjavil, da je bila „ZK vse prevečkrat potisnjena ob rob dogajanj. Nekateri kritičnejši so opozorili, da imajo celo nekatere buržoazne partije bolj disciplinirano članstvo in funkcionarje kot ZKJ.“

To za slovenske komuniste žalostna ugotovitev je bila potrjena še z Bukovinskyjevo izjavo, da „na negativne pojave v družbi komunisti reagiramo nesistematično in praviloma prepozno, oziroma šele tedaj, ko se protislovja že razrastejo.“

Drugi član CK ZKS Zivko Pregl je spregovoril o vlogi mladine „v sodobnih družbenih dogajanjih“ ter ga zlasti teži „problem apolitizacije mladine, ki jo zanimajo bolj zunanja dogajanja, kot notranja.“ Pregl ni mogel mimo ugotovitve, da „ima družba pač takšno mladino, kakršno si je vzgojila in je odveč kazati s prstom nanjo, češ poglejte, kakšni so.“ Pregl se je brez dvoma spomnil na nedavne samomor Kardeljevega sina Boruta, ne da bi pokazal s prstom na družbeni sistem, pred katerim slovenska mladina beži s samomori.

Dasi ne ve, kako rešiti vrsto problemov, ki se množijo v vrstah slovenskih komunistov, je tajnik tajništva CK ZKS Andrej Marinc skušal v dolgem referatu navdušiti navzoče partije za „boj s silami, ki potiskajo ob stran interese delavskega razreda in s tem slovenskega naroda“, pa se mu namera, kakor je bilo razvidno iz majhnega odziva iz sejne dvorane, ni posrečila.

Marinc je moral ugotoviti, da se „marksizem kot ustvarjalna, kritična družbeno angažirana teorija poskuša postopoma in sistematično izriniti iz vseh družbenih področij — od čiste politike do kulture, gospodarstva, družboslovja in še posebej s področja vzgoje in izobraževanja.“

Ker je razvoj v Sloveniji šel v smer potiskanja KP „ob rob dogajanj“, kakor komunisti z lepimi besedami imenujejo zaničevanje, ki ga slovenski človek na splošno kaže do tkim. socialističnega samoupravnega sistema in partije, je Marinc pozval slovenske komuniste, da „bo očitno potrebno temeljito pomesti z vsiljeno tezo in prakso, da se ZK v reševanje vprašanj in razplet problemov ne sme vmešavati. Danes je jasno, da se ZK mora vmešavati povsod tam, kjer to zahtevajo družbene razmere. Tudi način vmešavanja bo zelo različen, od pretežno individualnega dela komunistov v političnih organizacijah in v samoupravnih organih, pa tja do organiziranega nastopa organizacije ZK ali njenega vodstva.“

Tu Marinc napoveduje novo preganjanje „sovražnikov delavskega razreda“, kamor spada sleherni, ki se ne uklanja navodilom in ukazom KP.

MALO DELAVCEV V KPS

Da sleherna partija, prav tako tudi slovenska, ni delavska stranka, temveč

slovenskega ozemlja. In Italija se nikakor ne sme znati, sklepajo v Rimu, sredi Seile sovjetizirane Malte in Karibde sovjetizirane Jugoslavije, ne da bi si v takem slučaju zadostno zavarovala svojo vzhodno mejo.

partija izobražencev, ki izkoriščajo delavski razred, je nehotе dokazal Marinc sam, ko je v svojem referatu navajal naslednje podatke:

„Delež delavcev v ZKS se je od 1968 do konca 1970 zmanjšal od 31,5 odstotka na 30,3 odstotka. Najbolj očitni deleži članov ZKS med polkvalificiranimi in nekvalificiranimi delavci. Medtem ko je med vsem zaposlenimi v SRS 41,8 odstotka nekvalificiranih in polkvalificiranih delavcev, je med članj ZKS samo 6,7 odstotka delavcev teh kategorij. Isto stanje kaže tudi: med visokokvalificiranimi delavci v SRS je 17,4 odstotka članov ZKS, med kvalificiranimi delavci je 8 odstotkov članov ZKS, med nekvalificiranimi in polkvalificiranimi delavci pa je samo 4,3 odstotka članov ZKS.“

Marincjev referat je tudi prvič povsem jasno pokazal slovenski javnosti doma in zunaj Slovenije, da slovenska partija ne more več prikrivati svoje nemoči pred naraščajočim pojavom „nacionalizma“ med mladino in v partijskih vrstah samih. Marinc sicer te „pojave nacionalizma“ po Kardeljevo pripisuje „konfliktu med delavskim razredom in tistimi družbenimi silami, ki delujejo protisamoupravno“ in trdi, da „nimajo nič skupnega z reševanjem nacionalnega vprašanja“, v isti sapi pa pravi, da „sedanjí nacionalizem v Sloveniji nima korenin le v preteklosti in polpreteklosti (centralizem, unitarizem in hegemonizem), ampak tudi v sedanosti.“ Toda ta sedanost so po Marincu „nerešeni temeljni ekonomski odnosi v Jugoslaviji“, dočim o zapostavljanju slovenske republike na drugih, ne-ekonomskih področjih, molči in misli, da ga je z molkom že odpravil.

Kakor prej Pregl, tako je tudi Marinc govoril o „depolitizaciji okolja“, o „dezideologizaciji, o idejni nevtralnosti, o brezkonceptnosti nekaterih revij ali oblik združevanja ljudi“, ki da jih širijo „nacionalizmi za svoje protisamoupravne cilje.“ Marinc je ogorčeno nadaljeval: „Ali niso prav to izrazito ideološko pobarvana gesla, za katerim se najbrž skrivajo zelo prefinjene nakane različnih posameznikov in določene družbene tendence? Zdi se mi, da je v teh pojavih mnogo več politične prekanosti, kot pa v odkritih posameznikov, ki branijo svoje prepričanje v javnem dialogu. Če takšne primere povežemo z nekoliko bolj odkritimi gesli, ki smo jim priče in ki so tu in tam naleteli na odziv, kot je npr. geslo o 'narodni spravi', o nekakšnem 'slogastvu', potem postane politična vsebina enih kakor drugih bolj otipljiva.“

Najhujša resnica, ki jo je Marinc moral priznati na seji CK ZKS, pa je bila: „V okoljih, kjer se takšni primeri širijo, so celo posamezni komunisti nosilci takšnih tendenc. Najbrž ni potrebno stvari dramatizirati. Toda dogodki na Hrvaškem nas resno opozarjajo, da imamo opravka z različnimi silami, ki jim samoupravni socializem ne ustreza.“

Stanovanjski problem

NEHIGIENIČNA STANOVANJA IN VIKENDI

Zvezni zavod za statistike iz Beograda je pred kratkim objavil, da so v Jugoslaviji v obdobju zadnjih deset let (1961—1971) zgradili okoli 900.000 novih stanovanj. Kljub sorazmerno velikemu številu novih stanovanj, pa je kriza še vedno pereča. Po podatkih istega zavoda živi v nehygieničnih stanovanjih okoli 200.000 ljudi (to je v objektih, ki niso namenjeni prebivanju. Prav toliko pa jih stanuje v skupnih bivališčih, t. j. barakah ali „samskih“ domovih.

Zanimiv podatek pa je, da so v Jugoslaviji v zadnjih treh letih zgradili nič manj kot 42.997 vikend hiš. Kdo si take hiše lahko privoščiti, ni nobena uganika. Režim pa še vedno ni našel rešitve stanovanjski krizi.

Nuevas persecuciones en Checoslovaquia

Nuevamente los intelectuales son perseguidos en Checoslovaquia por el régimen allí imperante. Las noticias sobre nuevos signos de barbarie han desatado olas de protesta en el mundo libre. Especial atención merece la protesta de un ministro italiano.

En una declaración a la prensa el ministro de turismo Matteo Matteotti dijo: „El clima de reacción neostalinista en Praga, del que forma parte el arresto del periodista italiano Valerio Ochetto (ocurrido hace ya un mes en Praga) denuncia una política de represión indiscriminada contra hombres de cultura, periodistas e intelectuales que pretenden un mínimo de libertad de expresión y de tolerancia después de las promesas ilusorias de „normalización“ del régimen de Husak.“

Se trata de otra oleada de arrestos, que pone de relieve el terror ideológico y la despiadada voluntad autoritaria del régimen victorioso de la „primavera de Praga“ que no deja ilusiones sobre la cortina de hierro que se estrecha en torno de los grupos intelectuales, culpables de haber esperado una vez más la atenuación de la dictadura impuesta por los soviéticos.

Nova preganjanja v češkoslovaški

Znova so intelektualci na Češkem in Slovaškem žrtve preganjanj s strani tamkajšnjega režima. Poročila o novih izbruhih barbarstva so zbudila val protestov v svobodnem svetu. Posebno pozornost zasluži protest nekega italijanskega ministra.

V izjavah časnikaštvu je minister za turizem Metteo Matteotti dejal: „Vzdušje neostalinistične reakcije v Pragi, katere del je tudi arest italijanskega časnika Valeria Ochetto (kar se je zgodilo že pred mesecem v Pragi), obtožuje indiskriminirano zatiralno politiko proti kulturnikom, časnikašem ter intelektualcem, ki zahtevajo vsaj minimum svobode izražanja in tolerance po obljubah „normalizacije“ Husakovega režima.“

To predstavlja novo poplavo, arestov, ki pokažejo ideološki teror in neusmiljeno avtoritarno voljo režima, ki je bil rabelj „prašle pomladi“, ki ne dopusti iluzij o železni zavesi, ki se zapira okoli skupin intelektualcev, katerih krivda je, da so znova pričakovali popustitev diktature, ki so jo vzpostavili Sovjeti.

Ob rdečem natolcevanju

Spričo neodgovornega in klevetnega pisanja o lanskih študijskih dneh v Dragi na Primorskem, ki je bilo objavljeno v tržaški reviji „Dan“, je r-r v „Katoliškem Glasu“ napisal sledeč odgovor:

Odkar se je pojavila na Primorskem Osvobodilna fronta, smo navajeni poslušati in brati obtožbe, kletve, obrekovanja na račun drugače mislečih brez vsakega sramu in vsakršnega dokaza. To nekdanjo prakso slovenskih komunistov nadaljuje Bogo Samsa, eden urednikov Primorskega dnevnika. Ta tržaški časnikaš se je v zadnji, to je 3. številki nove tržaške revije „Dan“ spravlil nad svoje ideološke naprotnike in jim nprtil nekaj težkih obtožb. V članku „Draga 71“ modruje takole:

„Leta in leta se je matični narod in predvsem najširja politična organizacija, kot je Socialistična zveza delovnega ljudstva, trudila za uradne, poluradne, zasebne in ne vem še kakšne stike z vsemi Slovenci v Italiji, brez razlike, ob izpolnjevanju enega samega pogoja: priznanje obstoječe stvarnosti v Jugoslaviji.“

Ne vem, s kakšnimi informacijami razpolaga Bogo Samsa. Meni, ki sem bil zmeraj precej na tekočem z dogajanjem v slovenskem katoliškem tabornu na Goriškem vsa leta po vojni, je znano samo to, da so prva leta po vojni res nekateri agenti iskali stike z nami, a za ceno, ki smo jo odločno zavrnili. Nato je bilo dolgo leta tiho in brez kakršnih koli stikov z Ljubljano ali z ljudmi iz Slovenije.

Led kulturnega prezira in obstrukcije s strani Slovenije je pogumno prebil Slovenski oktet. Ta je bil prva kulturna skupina iz Slovenije, ki je nastopila v Katoliškem domu v Gorici dne 27. septembra 1964. Toda povabila ga je in vse stroške nosila Zveza slovenske katoliške prosvete. Bogo Samsa verjetno ve in, če ne ve, naj se informira pri svojih prijateljih v Gorici, kako silne težave je moral Slovenski oktet premagati in kako diplomatsko je moral postopati v Gorici, ker so mu hoteli preprečiti gostovanje v Katoliškem domu.

Od tedaj naprej je gostovalo v okviru Zveze slovenske katoliške prosvete na Goriškem večje število kulturnih skupin iz Slovenije, toda zmeraj in vse so gostovale na povabilo omenjene Zveze, ki je vedno tudi nosila sama vse stroške. Zato Zveza slovenske katoliške prosvete, ki je krovna kulturna organizacija med Slovenci na Goriškem, nič ne ve, da bi se Socialistična zveza delovnega ljudstva trudila za uradne, poluradne, zasebne in ne vem še kakšne stike z vsemi Slovenci v Italiji brez razlike.

Toliko glede prve trditve tržaškega časnikašarja. Nato se Bogo Samsa spusti v obtožbo zoper Katoliški glas. Pravi:

„Bilo je mnogo, premnogo žolčnih, strupenih in zlobnih napadov, ki, za katoliško usmerjene Slovence v njih edinem glasilu goriškem Katoliškem glasu, niso pojenjali, niti se ton pisanja ni omilil, temveč je še vedno prav tako „križarsko“ antikomunističen, antisocialističen in antijugoslovanski, kot je bil takoj po drugi svetovni vojni.“

To so hude klevete, ki jih Bogo Samsa napisal za tiste bralce Dneva, ki Katoliškega glasa ne berejo, in zlasti za Slovence v Jugoslaviji, ki Katoliškega glasu ne smejo brati, ker mu je mednje pot zabranjena. Zaradi tega so glede presoje o pisanju in zadržanju Katoliškega glasa navezani samo na poročila Primorskega dnevnika, revije Dan in sličnih glasil. Ker Bogo Samsa ve, da se pred rojaki v Sloveniji Katoliški glas ne more braniti, ga nemoteno kleveta, kot je OF delala med vojno z vsemi svojimi idejnimi nasprotniki. Vendar tako početje priča, da v piscu ni veliko poguma. Kajti če bi imel kaj več poguma in ljubezni do resnice, bi Bogo Samsa navedel citate iz Katoliškega glasa, kot jih jaz tukaj navajam iz njegovega članka, in bi iz citatov pokazal, da je res, kar trdi. Tega poguma urednik Primorskega dnevnika nima in nima ga zato, ker takih članov v Katoliškem glasu ne najde.

Katoliški glas res ni pristaš komunizma in ga nikoli ni zagovarjal in menim, da ga nikoli ne bo. Vendar bi danes lahko vprašali g. Samsa: Kateri komunizem menite? Stalinov? Maočevgov? Komunizem Leonida Brežnjeva, onega Fidel Castra ali jugoslovanski samoupravni sistem? Zoper kateri komunizem je Katoliški glas pisal? Končno smo v Italiji, kjer vlada idejni in politični pluralizem. Saj je antikomunističnih vsaj 20 milijonov italijanskih volivcev, ki ne volijo KPI.

Najtežji je očitke, da je pisanje našega lista antijugoslovansko. Zato prosimo tovariša B. Samsa, da navede članek v Katoliškem glasu, kjer je ta tednik pisal proti Jugoslaviji kot državi. Potem se bova menila naprej. Če tega ne napravi, bom moral ostati pri svojem sedanjem mnenju, da je neresen časnikaš, ki mu je natolcevanje zelo priljubljen posel. „Pa brez zamer!“ je rekel Krpan cesarju Janezu.

HRVATSKA ZGODOVINA JE KAKOR KRIMINALNI ROMAN

Pod zgornjim naslovom je severno-ameriški New York Times konec januarja t. l. priobčil kratek članek izpod peresa svojega dopisnika Jamesa Feron iz Zagreba, v katerem med drugim pravi:

Neki hrvaški zgodovinar mi je pred nekaj dnevi skušal razložiti zapleteno ozadje dogodkov na Hrvaškem, pa mi je smejal se nad mojim začudenjem dejal: „Naša zgodovina je kakor kriminalni roman.“ Ko je to slišal, je neki drugi mož pripomnil: „Da, toda v njem so vedno Hrvatji tisti, ki so usmrčeni.“ Ta mož pa se ni smejal.

Mnogi v Jugoslaviji, zlasti med Srbi, se s takim prikazom razmer ne strinjajo. V drugi svetovni vojni so hrvaški ekstremisti pod nacistično okupacijo pomorili 100.000 članov srbske manjšine na svojem ozemlju.

Hrvaški položaj na Balkanu — in od druge svetovne vojne njena vloga v federalni Jugoslaviji — je že dolgo kamen spodbite in mesojeda. Pretekli mesec se je zadeva razplamtela v večjo krizo, ki se še ni podela.

Republiški partijski in vladni vodje, ki jih je Tito obtožil, da niso zavrli naraščajočih nacionalističnih in separatističnih teženj, so morali odstopiti. S tem se je sprožila splošna čistka, ki je vedno hujša.

Zagreb, prestolnica Hrvaške, se je spremenil v mrko in nemirno mesto. Nič se sicer ni spremenilo na širokih, z drevesi poraščenih avenijah ali v pisarnah velikih masivnih poslopij, toda neki časnikar je izjavil: „Mesto in, menim, vsa republika je pretresena do temeljev. Ljudje ne vedo, kaj jih čaka.“

Neka bivša vladna uradnica, žena nekega znanstvenika, je dejala: „Še nisimo gotovi, kaj se je pravzaprav zgodilo. Veliko tega se še vedno razvija. Gre za nekaj več, kakor samo za hrvaško krizo. To je kriza sistema in federacije.“

Študentski vodje na zagrebški univerzi, kjer je stavka pognala kolo decembrskih dogodkov v pogon, še niso bili zamenjani. Nekateri so v ječah in čakajo na proces. Nad 1000 ljudi je bilo aretiranih v demonstracijah in spopadih s policijo.

Vodja Maticice Hrvatske, hrvaške kulturne in literarne organizacije, za katero so trdili, da se je spremenila v politično stranko za širjenje nacionalizma, je dejal obiskovalcu: „Žal mi je, toda ne morem govoriti. Morate razu-

meti.“ Večina izvršnega odbora organizacije je v ječi in čaka na proces z obtožbo „protirevolucije“.

Obtožnice se dotikajo zadeve, ki je srčika sedanega problema: ali je šlo hrvaški partiji in njenim vodjem, od katerih doslej še nobeden ni bil aretiran, za morebitno avtonomijo ali pa so „zajahali tigra hrvaškega nacionalizma“, da bi dosegli večje ugodnosti za republiko?

Na vprašanje ni lahko odgovoriti. Neki tujec, ki tu živi že nad eno leto, je dejal: „Nj izgledalo tako resno, dokler ni spregovoril sam Tito. Nato so ljudje začeli govoriti, da že mora biti resno. Kaže, da nihče ne osporava njegovega mnenja.“

Skoro nihče. Neki Hrvat, ki sem ga vprašal, če se mu zdi, da se je Tito prenačil, mi je odgovoril s svojim vprašanjem: „Ali ste slišali, zakaj se znanke na Hrvaškem nočejo prilepiti?“ Odgovor: „Ljudje pljujejo na napačno stran znamke.“

Mednarodni teden

Ameriški zunanji minister Rogers je izjavil, da ZDA nameravajo ohraniti ravnotežje sil na Bližnjem Vzhodu, „da preprečimo izbruh nove vojne“.

Varnostni svet ZN je več dni zasedal v Addis Abebi, prestolnici Abesinije, kjer so razpravljali o položaju na afriškem kontinentu. Glavni tajnik ZN Kurt Waldheim se je na poti iz Abesinije ustavil v Vatikanu, kjer je bil sprejet pri papežu Pavlu VI.

V Čilu se je marksistu Allendeju posrečilo združiti levičarske stranke v enotno stranko Ljudske skupnosti, s katero upa zmagati na prihodnjih delnih volitvah v parlament. Opozicijski krščanski demokrati in ostale opozicijske stranke so objavile, da se bodo tudi oni združili v eno stranko za prihodnje volitve.

V velikih protibritanskih izgrelih v Severni Irski je bilo pretekli teden ubitih 13 demonstrantov. Irci so za represalijo zažgali britansko veleposlaništvu v Dublinu.

Šoiči Yokoi, japonski vojak, se je po 28 letih skrivanja na otoku Guam vrnil v civilizirani svet. Našli so ga na robu pragozda močno oslabljenega. Izjavil je, da se ni hotel živ predati ameriškim vojakom, dasi je vedel, da je vojne že konec.

Kitajci delijo pomoč

VEČ KOT SOVJETI

Lansko leto in predlanskim (1970) je komunistična Kitajska razdelila več pomoči nerazvitim deželam po svetu, kakor ZSSR, da bi si okrepila vpliv kot mednarodna sila.

To zanimivo ugotovitev je objavil washingtonski Urad za gospodarsko raziskovanje, kjer ugotavlja, da je Kitajska razdelila sedmim državam 709 milijonov dolarjev pomoči, medtem ko je ZSSR razdelila v istem času devetim državam samo 204 milijone dolarjev.

Poročilo o kitajskem finančnem poseganju v svet obsega 45 strani in ugotavlja, da se Kitajska trudi „igrati vedno večjo vlogo kot mednarodna sila“, ki nastaja „iz razvalin tkim. kulturne revolucije“.

Kot dokaz za te napore poročilo navaja dejstvo, da zgoraj omenjenih 709 milijonov dolarjev predstavlja za Kitajsko 43 odstotkov pomoči, ki jo je Peking razdelil vsa prejšnja leta od 1956 naprej. Leta 1969 namreč Kitajska ni potrošila niti enega dolarja zunaj svojih meja, leta 1968 pa samo 68 milijonov dolarjev.

Sovjetska finančna pomoč nerazvitim državam je bila zelo majhna, „najmanjša od leta 1962 naprej“, pravi poročilo, „ter predstavlja manj kot eno tretjino vsote 662 milijonov dolarjev, ki jo je ZSSR potrošila leta 1969.“

Vzhodnoevropski sovjetski sateliti so v letu 1970 dobili od Moskve vsega 187 milijonov dolarjev, ugotavlja poročilo, „in ta vsota pomeni skoraj 19 odstotkov znižanje pomoči v primeri z letom 1969, ko je Moskva svojim evropskim satelitom razdelila 230 milijonov dolarjev.“

Med sedmimi nerazvitimi državami, ki so se okoristile s kitajskim dolarji, so največ dobile Pakistan, Tanzanija in Zambija, in sicer vsaka po 200 milijonov dolarjev. Ostale štiri države so si delile 10 milijonov dolarjev.

Mariner-9 odlično deluje

NAVDUŠENJE V PASADENI

Vsemirski center v Pasadeni v Kaliforniji je objavil, da je zadnje čase delovanje vsemirske ladje Mariner-9, katero so Amerikanci poslali na okrogno pot okoli Marsa, naravnost odlično. Izredno število neverjenih dobrih posnetkov, ki jih Mariner-3 pošilja na Zemljo, pa so posneti približno 1600 km od Marsove površine, dajejo znanstvenikom v Pasadeni ogromno tvarine za študij in podrobno poznanje Marsovih značilnosti.

Po številu članstva v odnosu na število vseh zaposlenih v družbenem sektorju prednjači dejavnost družbenih in državnih organov in služb, saj jih le ena šestina ni v vrstah ZK. Opažamo pa, da imamo v občinskih upravah malo članov ZK. Prednjačijo tudi področja kulture, prosvete, znanosti, umetnosti in fizikulture, banke, hranilnice, promet in zveze ter deloma tudi industrija.

Zaostajajo pa najbolj gradbeništvo (zaradi sezone in nekvalificirane delovne sile), zdravstvo in socialno skrbstvo — predvsem pri srednjem, višjem in nižjem kadru, in družbeni sektor obrti.

Po številu članstva v odnosu na število vseh zaposlenih v zasebnem sektorju je še kolikor toliko zadovoljivo stanje med advokati, umetniki in ostalimi svobodnimi poklici, medtem ko smo drugod praktično brez članov ZK, in še to so skoraj vsi člani, ki so bili sprejeti pred letom 1952. Od okrog 10.000 kmetijskih proizvajalcev jih imamo v ZK le 36, in od 4.797 delavcev in vajencev, ki delajo pri zasebnikih, jih je članov ZK le 13. Zasebnih obrtnikov je od 3.159 le 56 članov ZK.

Najbolj so porazni podatki o delavcih in vajencih, ki so zaposleni pri zasebnikih. Več kot očitno se kažejo tudi skozi to, da očitno absolutne podrejenosti, meznosti, politične dezorganiziranosti in na drugi strani verjetno tudi ugodnejši ekonomski položaj teh delavcev.

Dijakov zadnjih letnikov srednjih in poklicnih šol smo zajeli sorazmerno malo v vrste Zveze komunistov. Najslabše še vedno zajemamo v poklicnih šolah in v gimnazijah. Odločno se moramo zavzeti za to, da bomo v poklicnih šolah zajeli mladino čim bolj množično, tj. vso tisto mladino, ki je družbeno zavzeta in angažirana. To so

Šest reči je, ki jih sovraži Gospod, in sedma je gnusoba njegovi duši: prevzetne oči, lažniv jezik, roke, ki prelivajo nedolžno kri, srce, ki kuje zlobne naklepe, noge, ki hitro tečejo v zlo, kriva priča, ki govori laži, in kdor se je prepire med brati.

Knjiga pregovorov, 6, 16-19.

Nixonov mirovni načrt

HANOJ NEZAUPLJIV

Severnoameriški predsednik Nixon je pretekli teden iznenadil svobodni in komunistični del sveta, zlasti pa severnoameriške nezadovoljne z njegovo vietnamsko politiko, ko je objavil mirovni načrt za Vietnam in sosednje države v bivši francoski Indokini.

Nixonov načrt obsega osem točk, in sicer:

1. V šestih mesecih po sklenitvi sporazuma o končanju vojne se bodo iz Vietnama umaknile vse severnoameriške in druge tuje vojaške sile.

2. Vzporedno z umikom vojaških oddelkov bodo izpušteni na svobodo vsi vojni ujetniki in po nedolžnem zajeti civilisti v Indokini.

3. Šest mesecev po sporazumu bodo v Južnem Vietnamu svobodne in demokratične predsedniške volitve. Predsednik Thien in podpredsednik Huong bosta odstopila mesec dni pred predsedniškimi volitvami. Predsednik Thieu bo smel znova kandidirati, če bo hotel.

4. Južni Vietnam s svojimi zavezniki in Severni Vietnam s svojimi zavezniki bosta spoštovala ženevski sporazum glede Indokine iz leta 1954 in sporazum glede Laosa iz leta 1962.

5. Oborožene sile držav v Indokini morajo ostati znotraj svojih državnih meja. Njihovi problemi bodo rešeni na temelju medsebojnega spoštovanja neodvisnosti, suverenosti, teritorialne celovitosti in nevmešavanja v notranje zadeve drugih.

6. Po podpisu sporazuma o koncu vojne bo takoj nastopilo premirje ter bo prenehala sleherna infiltracija zunanjih sil v katero koli državo v Indokini.

7. Vse sklepe sporazuma bo nadzorovala mednarodna komisija.

8. Osnovne narodne pravice ljudstev Indokine bodo mednarodno zaščitene, prav tako statut njihovih držav in trajen mir ter bosta obe strani pristali na udeležbo na mednarodni konferenci o problemih Indokine.

Ta načrt je Nixon predložil vietnamskim komunistom v Parizu že pred več kot tremi meseci in je njegov svetovalec Kissinger trinajstkrat tajno odletel v Pariz na razgovore s komunistično delegacijo. Toda delegacija je ta Nixonov načrt vztrajno ignorirala.

Nixon je izjavil, da je sedaj javno objavil ta svoj načrt zato, „ker so vietnamski komunisti izrabljali dobro voljo naše vlade in s prepogando povzročali razkol v ameriškem narodu“, pa tudi zaradi neprestanih obtožb nekaterih ameriških političnih osebnosti, da ne napravi nič, da bi se vojna v Vietnamu končala.

Vietnamska komunistična delegacija je prvi hip v presenečenju odbila Nixonov, sedaj javni predlog, pozneje pa je dobila iz Hanoja ukaz, naj izjavi, da ga je „vzela v proučevanje“.

Takoj po sporočilu iz Pariza, da se Severni Vietnam „zanima za Nixonov mirovni načrt“, je Bela hiša v Washingtonu tudi objavila, da so ZDA pripravljene „obnoviti Severni Vietnam z več tisoči milijonov dolarjev“.

Severnovietnamski komunisti so nekaj dni nato iznenada zavrgli Nixonov mirovni predlog in ponovili nekoliko spremenjen svoj mirovni predlog, v katerem zahtevajo, da južnovietnamski predsednik Thieu takoj odstopi in da morajo ZDA takoj določiti datum umika vseh svojih čet iz Vietnama. Takrat bodo komunisti izpustili tudi vse ameriške ujetnike.

Razlike med komunističnim originalnim in najnovejšim mirovnim predlogom so naslednje: namesto, da bi predlagali, da bodo oni določili datum severnoameriškega umika, sedaj predlagajo, naj datum določi Nixon; zahteve po odstopu Thieuja ne spremljajo več z zahtevo po formaciji nove vlade v Saigonu, temveč predlagajo, da so pripravljeni pogajati se s saigonsko vlado o formaciji „vlade narodne sloge“.

Strogo zaupno!

INFORMACIJA o osnovnih statističnih podatkih in o gibanju članstva Zveze komunistov v Ljubljani

Sestavil: Gojko Stanič l. r.

Iz Ljubljane smo prejeli fotografski posnetek 21 tipkanih strani dolgega poročila o razmerah v partijskih vrstah v Ljubljani, ki ga je za CK ZKS (Centralni komite Zveze komunistov Slovenije) sestavil zgoraj omenjeni partijec. Poročilo nosi naslov, kakor ga dobesedno objavljamo zgoraj in se nanaša na položaj v slovenski partiji v Ljubljani v letu 1968. Razmere v slovenski partiji se od takrat za komuniste niso izboljšale, temveč poslabšale, kakor je na zadnji seji CK ZKS dne 20. januarja t. l. povedal tajnik tajništva vodstva slovenske KP Andrej Marinc, čigar zadevno izjavo ponatiskujemo na drugem mestu.

Poročilo je bilo namenjeno najvišjemu slovenskemu partijskemu forumu in je zato označeno s „strogo zaupno!“ Kljub temu smo ga dobili iz Ljubljane in ga našim bralcem v nadaljevanju ponatiskujemo, da si bodo ustvarili, doma in na tujem, sliko, kaj in kako sodijo o slovenskem človeku v partijskih vrhovih in kakšne naklepe kujejo proti njemu.

Poudarek (v debelem tisku) posameznim ugotovitvam smo dali v uredništvu.

Poročilo glasi:

V tej informaciji so obdelani osnovni dosegljivi statistični podatki, ki obravnavajo položaj članstva ZK v družbi in notranje strukturalne značilnosti ZK in procese gibanja članstva. Iz informacije lahko dobimo vsaj osnoven vpogled v trenutno strukturo članstva ZK, in to le po tistih znakih, ki jih zajema statistika ZKJ. Žal je statistika zelo nepopolna, težko se primerja z državno statistiko in zato je slika, ki nam jo nudi ta informacija, dokaj pomanjkljiva (npr. ni še podatkov o vodilnih, o višini osebnih dohodkov, o dejanski in zahtevani izobrazbi itd.). Informacija je namenjena vsem, ki delajo na strukturalnih spremembah v ZK, predvsem pa v akciji sprejemanja novih članov.

1. Članstvo Zveze komunistov v odnosu do vsega prebivalstva in vseh zaposlenih

Prvega januarja 1968 je ljubljani-

skih pet občin štel 242.130 prebivalcev, med njimi je bilo 15.310 članov Zveze komunistov ali 6,3% oziroma vsak šestnajsti občan je član ZK.

Sektorji dejavnosti in panoge

Zaposlenih v družbenem sektorju (v državnih in podržavljenih podjetjih, op. ur.) je bilo 112.498. Članov ZK pa 12.159 ali 12,3%, oz. malo manj kot vsak deveti zaposleni občan. Najmočnejše imamo zastopano članstvo v družbenem sektorju, kar je povsem normalno.

Zasebni sektor (majhni obrtniki, kmetje itd. — op. ur.) je štel skupaj okrog 19.930 ljudi in od tega jih je bilo le 133 članov ZK, oz. manj kot 0,6%. Več kot očitno je, da je ta sektor izredno slabo zastopan v Zvezi komunistov, čeprav ne bi mogli pričakovati zaradi karakterja proizvodnih odnosov v tem sektorju številnejše članstvo.

namreč bodoči kvalificirani delavci.

Gospodinj imamo zelo malo v ZK. Čeprav je izredno težko ugotoviti, koliko je število gospodinj (po moji grobi oceni od 15 do 25 tisoč), pa se s sedanjo situacijo zelo težko zadovoljimo. Mnoge so družbene aktivnosti, ki jih lahko gospodinje opravljajo in preko katerih bi jih morali zajeti vsaj en del tudi v vrste Zveze komunistov.

Število članov ZK — upokojenecev in invalidov — je proporcionalno malo manj ugodno kot je število vseh upokojenecev.

2. Kvalifikacijska struktura

Vseh delavcev v Zvezi komunistov je približno enak odstotek kot v strukturi vseh zaposlenih, tj. (samo — op. ur.) okrog 24%.

Visokokvalificiranih delavcev je enkrat več tj. vsak sedmi VKV delavec je član ZK. Kvalificirani delavci predstavljajo pomemben delež v družbi (8,5%) in tudi v ZK (12%). Polkvalificiranih delavcev je v ZK nekaj manj kot v strukturi vseh zaposlenih. Nekvalificiranih delavcev pa imamo v ZK izredno malo, od 18.350 jih je le 387 članov ZK ali vsak 44. Od vseh 3.817 učencev v gospodarstvu jih je le 5 članov ZK.

Nevzdržno je, da je sorazmerno malo delavcev v ZK. Na vsak način bi morali tu strukturo radikalno spremeniti in doseči vsaj enkrat večje število članstva prav pri tej kategoriji zaposlenih.

Razveseljivo je, da je kar precej VKV in kvalificiranih delavcev. Toda tudi slednjih ni dovolj v ZK. Izredno velike pa so vrzeli pri polkvalificiranih delavcih in učencih v gospodarstvu. Odstotnost nekvalificiranih delavcev verjetno kaže na njihov nelahek družbenoekonomski položaj, na njihovo odpuščenost od vseh bistvenih samoupravnih tokov in na izredno slabo politično

delovanje vseh subjektivnih sil med tem deli delavskega sloja in podmladkom tega sloja.

Članov ZK z visoko izobrazbo je v ZK štirikrat več kot je takega prebivalstva v družbi, tj. vsak peti je član ZK. Ljubljana ima izjemno ugodno strukturo prebivalstva z visoko izobrazbo, ok. 4%. Članstvo ZK je dokaj ugodno razvrščeno po različnih strokovnih vejah.

Članov ZK z višjo izobrazbo je v ZK skoraj šestkrat več kot je takega prebivalstva v družbi, tj. skoraj vsak tretji je član Zveze komunistov.

Članov ZK s srednjo izobrazbo je v ZK triinpolkrat več, kot je takega prebivalstva v družbi, tj. skoraj vsak četrti je član ZK. Tudi v absolutni številki je tega prebivalstva veliko (19.762) in članov ZK tudi (3.448).

Te sorazmerno ugodne številke odražajo sorazmerno ugodno izobrazbeno strukturo prebivalstva Ljubljane. Ta grupa ljudi je družbeno in politično nadpovprečno aktivna. Mnogi zasedajo vodilna delovna mesta.

V zvezi komunistov je od vseh zaposlenih vsak drugi na vodilnem delovnem mestu na ravni delovne enote oz. delovne organizacije in drugod. To članstvo se regrutira predvsem iz bolj izobraženih kategorij. Člani ZK zasedajo sorazmerno veliko vodilnih delovnih mest v naši družbi.

Članov ZK z nižjo izobrazbo je v ZK trikrat več, kot je takega prebivalstva v družbi. Vsak šesti z nižjo izobrazbo je član ZK. V tej kategoriji gre predvsem za administrativni kader. Kolikor se je ta kader po načinu dela in po odnosih pri delu že približal industrijskemu delavcu, potem je to lahko tudi ugodna struktura (npr. strojeopisnice, mehhanizirana knjigovodstva itd.).

(Dalje prihodnjič)

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — V Sloveniji bodo vedno bolj razvijali dve visokošolski središči: Ljubljano in Maribor, seveda pa bodo še nekatera manjša središča, tako Kranj in Piran. Trenutno je v Sloveniji 15.000 visokošolcev, do leta 1985 pa jih bo predvidoma okoli 40.000.

GORJE — Poleg znane godbe na pihala je do nedavnega delovala tudi folklorna skupina, pa se je razšla. Ker tudi ni več blejske skupine, vabijo na Bled sedaj še edine folkloriste, ki so ostali v bližini — Tržičane.

RIBNICA — Ribniški slikarji in kiparji, ki so v svojem kraju pripravili že nekaj razstav, želijo imeti stalne razstavne prostore, kjer naj bi razstavljali tudi drugi umetniki. Pravijo, da bi bilo primerno urediti v ribniškem gradu, kjer ima svoje prostore ribniški etnografski muzej, še umetniško galerijo.

OTOČEC — Na Otočcu je novomeško podjetje Hmeljnik priredilo 18. januarja degustacijo cvička. 56 zasebnih pridelovalcev iz novomeške in mokronoške okolice je poslalo vzorce svojega vina, 10 priznanih slovenskih preizkuševalcev pa je ugotovilo, da so vina dobre kakovosti in da je viden celo napredek.

LJUBLJANA — Za božične praznike je prišlo na dopust skoraj 200.000 jugoslovanskih delavcev iz tujine, med njimi tudi seveda precej Slovencev. Toda obisk je bil letos za tretjino slabši, kot leta 1970. Nekaj so na zmanjšanje obiska vplivale razmere na delovnih mestih v Nemčiji, nekaj pa tudi dogodki v domovini. Slovenski sindikati so ob tej priliki pripravili 27 sestankov z zdenci in so ugotovili presenelljivo slab odziv. Na sestanek v Ormožu, Muti, Slovenski Bistrici in Metliki ni prišel nit eden, po pet jih je prišlo na sestanek v Žalcu, Kamniku, Mariboru, Ptuj in Velenju; sestanek v Murski Soboti se je udeležilo 150 oseb, v Črnomlju pa 120. Vseh udeležencev je bilo le 798. Zdenci so se največ zanimali za možnost odpiranja obrti, za dovoljenje za gradnjo hiš in kakšne bodo carinske olajšave pri vrnitvi.

HRASTNIK — Saje (leteči elektrofilski pepel) iz termoelektrarne Trbovlje in sadra iz tovarne kemičnih izdelkov Hrastnik vedno bolj pestijo prebivalce in onesnažujejo okolje. Sedaj preučujejo možnost, kako te odpadke

koristno uporabiti in obenem odpraviti nadlogo. Naročili so podjetju Rudis iz Trbovelj pripraviti načrte za izdelavo lahkega betona iz teh dveh odpadkov. Novo tovarno bodo postavili v Podkraj, ki bo iz 50.000 kubikov saj, 100.000 kubikov odvečne pare in iz sadre, ki sedaj odteče iz hrastniške tovarne v potok Boben, izdelala letno okrog 120.000 kubikov lahkih betonskih oblikovalcev.

LJUBLJANA — Na ljubljanskem Gospodarskem razstavišču so 22. januarja zaključili 17. jugoslovanski modni sejem. Razstavljalo je 190 podjetij, ki so kar natrpali vse sejemske dvorane z najrazličnejšimi predmeti, ki jih je mogoče obuti, obleči, pokriti ali obesiti okolu pasu oziroma vratu. Od 190 proizvajalcev jih je bilo 82 iz Slovenije, 42 iz Hrvaške, 39 iz Srbije, 17 iz Bosne, 7 iz Makedonije in 3 iz Črne gore. Razstavljeni predmeti so bili kar dovolj elitni; vendar so se obiskovalci sprševali, kako, da takih izdelkov še ni videti na nobeni polici trgovin. Tudi ni videti nobenih, niti orientacijskih, cen modelov, da bi vsaj nekateri mogli izračunati, ali bo žep prenesel tak nakup.

VRŠNO — Nedograjena hiša na Vršnem, za katero so pred leti menili, da bo v njej šola, ki naj bi hkrati predstavljala tudi spomenik pesniku Simonu Gregorčiču, vztrajno propada. Leta 1957 (!) so zanjo potrošili 18 milijonov starih dinarjev, a ostala je nedodelana, niti ometana; trenutno v njenih prostorih dva kmeta shranujeta svoje vozove...

Umrli so od 10. do 20. januarja 1972:

LJUBLJANA — Marija Gošnjak r. Kavalar (76); Franc Nosan, banč. inšp. v p.; Ivan Velepčič (92); Ivan Vrankar; Ivan Bevc (70); Peter Cerar; Erna Šporn, vdova po velikem županu (80); Vilma Petelinške; Ivan Podvinski; Regina Ravnikar r. Kulnik; Ivan Pučak, pek; Vinko Zabukovec; Marija Kovač r. Janc; Jakob Klavs (61); Jože Škrabelj; Josip Polgar, upok. računovodja; Angela Stojec r. Merala; Tončka Gradišar r. Flisek; Jakobina Seršič r. Wildmann; Anton Škerlj, koroški borec; Gizela Dolenc r. Širca (91); Antonija Jerek r. Duhovnik; Milan Čehovin; Pavel Ropret; Ivan Valant, upok. krojaški mojster; Angela Koprivec r. Hauptman (87); Ivan Ločniškar; Cecilija Pavšič r. Prepeluh, šivilja (72);

RAZNI KRAJI: Franc Podvratnik, Velenje; Ivan Dobrovoljc, Verd; Iva Vojsteršek, smartno pod šmarno goro; inž. Gabrijel Cotič; Helena Obervalder r. Cerar, Domžale; Ana Znanec, Novo mesto; František Čap, filmski režiser, Portorož; Amalija Kovačič r. Dovnik,

Jože Javoršek in Janez Remic, Ivan Hribovšek in še nekdo

V Svobodni Sloveniji dne 6. januarja t. l. smo poročali, kaj je Jože Javoršek, nekoč Jože Brejc, poročal o pesniku Balantiču v svoji najnavejši knjigi Hvalnica zemlji, katere odlomek je izšel v Delu 4. decembra 1971. Nič več kot to, da je bil Balantič izdajalec, da je zaslužil smrt, da si je tudi sam moral želeči smrt, ker kot izdajalec ne bi mogel živeti doma, ne recimo v exilu v Buenos Airesu ter da je njegova smrt njemu Brejcu, „v ponosu v olajšanje“, v ponos menda, da se šteje med tiste, ki so ga ubili, in v olajšanje, da je pesnik sam — Balantič — le s smrtjo mogel zadostiti za svoj zločin, ki ga je kot prvega pesnika-izdajalca zapisal v slov. književno zgodovino.

Javoršek ne žaluje za njim.

Žaluje pa za svojimi prijatelji, sošolci-pesniki, tudi bivšimi šentviškimi zavodarji, kakor so bili Janez Remic, Ivan Klarič in Ivan Hribovšek.

Ivan Remic, tudi doma z Gorenjskega kota, z Bleda, mu je izreden talent, bi bil naš „novi Čop. Popoln genij: pesnik, matematik, jezikoslovec, zgodovinar, prevajalec, kritik“. — Bil je pesnik, ki sem ga jaz tiskal že v Domu in svetu in je bil moja zveza med Domom in svetom in zavodskimi pesniki. Javoršek pravi, da so ga domobranci nasiloma ulovili za veliko noč leta 1945, ko se je vrnil z Dunaja, toda resnica je, da je bil v protikomunistični vojski že leto prej. — Remic je bil ob exodusu iz domovine — četniški častnik, dodeljen kot matematik k tehnični četi... h „kanonirjem“, pravi Javoršek.

Na eni strani pravi, da bi tiste, ki so neposredno krivi njegove smrti, bilo treba postaviti pred sodni stol, zakaj pobili so enega najumnejših Slovencev; na drugi strani pa pravi, da se „mu studi v domobranci uniformi in ga zaničuje“. Nato pa prizna: „Ko sem zvedel, da si zaprt v Teharjih, sem tekkel v Beograd in sem dobil listek, na katerem je pisalo, da te morajo spustiti. Toda prišel sem pač prepozno...“ To se pravi: Brejc, ki je bil tedaj eden najožjih sodelavcev partizana Kocbeka, je vedel, da je teharski ujetnik v smrtni nevarnosti; če ni vedel tega takrat, ko je tekkel v Beograd, pa je zvedel tedaj, ko je prišel v Teharje — prepozno! To priznanje je važno, ker njegov krog taji vsako vednost o pobijanju domobrancev po vrnitvi s Koroškega.

Ni čudno, da mu mrtvi Remic zaluča v obraz psovko „Svinja!“

In Javoršek hoče napraviti obračun tudi s Hribovškom, ki je bil gotovo njegov najintimnejši prijatelj, pesnik kot on, a gorenjski domobranec. O njem Javoršek takoj pove isto nesresnico, da so ga kot Remica ob veliki noči leta 1945 nasilno odpeljali domobranci, ko se je resnično dal vedoma „nasilno“ odpeljati že eno leto prej. Saj je bil dolge mesece na postojanki na Brezjah. In ker Javoršek pravi, da so istočasno odpeljali tudi na isti način Remica, je torej tudi pri njem za eno leto namenoma lagal. Ker sta oba napredovala do oficirja, nista mogla priti v nekomunistično vojsko šele pred tedni (Remic je bil pri četnikih!). Tudi to

Podrta „Tribuna“

ZADNJA ŠTEVILKA LISTA JE UNIČENA

Spričo krize, ki zadnje čase razsaja v jugoslovanski partiji, so režimski organi tudi poosttrili pažnjo na vsake možne „desviacije“ tako v organizacijah kot v časopisu. Ena prvih žrtev tega poostrenega režima, je bila ljubljanski študentski list Tribuna. Je pa afera okoli Tribune tudi ponoven dokaz, da mladina, tudi partijska, gleda na stvari s svojega posebnega vidika, in hodi po poteh, ki se včasih bistveno ločijo od partijskih tirnic.

Zadeva okoli Tribune se je začela že meseca decembra. Zadnja številka v nakladi 8.500 izvodov je izšla z datumom 24. decembra. Okoli 2.000 izvodov je bilo že razpečanih med študenti, ko je ljubljanski okrožni javni tožilec dr. Anton Skobir zadnje dni decembra izdal odločbo, s katero je začasno prepoval razširjanje in razmnoževanje sporne številke.

Vzrok temu postopanju je bil članek na 7. strani lista, ki ga je napisal A. Frank pod naslovom: „Univerzitetni komite med CK in študentsko levico ter pojavi slovenskega neostalinizma“. Omenjen članek po mnenju tožilca prinaša „krive in razburiljive trditve, ki povzročajo vznemirjenje med ljudmi“.

V odločbi seveda citira sporne trditve, kot npr.: „da je UK ZKS (Univerzitetni komite Zveze komunistov Slovenije, op. ur.) v Ljubljani zlasti v zadnjem času v čudni poziciji, ko doživlja več ali manj izražene poskusne komunikacije s strani CK vrhov SZDL (Socialistične zveze delovnega ljudstva) in nekaterih občinskih komitejev ZKS, da so reakcije UK prisotne v dveh relacijah nasproti študentski levici in nasproti CK in njegovim agencijam, da je taktiziranje UK v teh dveh relacijah neogibno potrebno za zbiranje političnih točk v neenakopravni borbi s CK in ostalo politično reakcijo, da lahko v takih pobudah, kot so pritiski in grožnje CK, zaznavamo ponovno aktivizacijo latentnega slovenskega neostalinizma, kar avtor kot pojav navaja že v naslovu članka, nakar je v zaključku članka postavljeno vprašanje: ali se spet vrnemo v stare čase

Mozirje; Simon Kovačič, poslovodja, Ptuj; Miloš Benčina, Stari trg; Jože Petercel, Rodica; Ivan Koleča, Litija; Ivica Slivnik, Višelnica; Jože Pangeršič (86), Bohinjska Bistrica; Franciška Mestnik, Kovačeva mama, Drašča vas pri Žužemberku; Polde Porle (se ponesrečil na delu v švici), Prebald; Alojz Podlogar, Srnjak; France Magister, Črnomelj; Jože Borec, upok. računovodja, Mengeš; Sonja Kemperle, upok. učiteljica, Štorje; Franc Baranja, Gor. Črnci; Marija Trček, Ziri; Jakob Cvajnar (91) upok. železničar, Medvode;

ne bo držalo, da sta se nič kolikokrat menila, kako bi dezertirala k partizanom, ko bi to lahko storila vsaj ob zlomu, pa sta se disciplinirano umaknila na Koroško. Hribovšek se je celo vrnil iz domovine nazaj na Koroško, in se vračal v Slovenijo reševat ujete domobrance... Javoršek gradi na napačnih premisah in dela napačne sklepe. Čeprav sta mu bila velika prijatelja, ga „vendar od studa zvija po trebuhu, če pomisli nanju kot domobranci...“ Toda kljub temu ga oba preganjata v vseh nočeh in mu očitata pomore domobrancev po vojski: „Če bi tiste dni postavili mene ali njega — Remica ali Hribovška — pred redno sodišče, bi bila še danes živa, ker ni na svetu justice, ki bi naju obsodila na smrt...“ Toda Brejc se izgovarja na revolucijo ter pravi: „partizani niso ubili v Hribovšku pesnika, ampak domobranskega oficirja...“ Doda pa: „ampak če pomislim, da bi morala živeti v slovenski emigraciji, se mi zdi, da smo storili prav, čeprav docela izven navadnih pravnih postav.“

In tu mu Remic očita: „Emigrantje so izdali Hribovškove pesmi. Tine Debeljak v Buenos Airesu.“ To se pravi: ne vi, njegovi intimni prijatelji, ampak emigrantje so videli v Hribovšku velikega pesnika in Slovenska kulturna akcija mu je izdala lepo zbirko Pesmi naj zapojem, ki so ga postavile na mah ob Balantiča, in kakor vem, sam Brejc ga postavlja kot pesnika celo nad Balantiča.

In zdaj pride ogorčenje še na tiste-ga nekoga, ki je odkril Hribovškapesnika. Debeljak je storil delo — Jude Iškarijota. Izdal je pesnika, ki se mu še sanjalo ni o belogardizmu, „...zdi se mi naravnost blazno, da so ga uvr-

birokratizma in neomejenega monopola ZK?“.

Dokončno uničena

Ko je razprava o „Tribuni“ in njenem članku prišla pred Senat okrožnega sodišča v Ljubljani, je ta pod predsedstvom dr. Živka Zobca prepoval njeno razširjanje. Razsodba pravi, da se vse izvode te številke lista ljubljanskih študentov uniči, kar velja tudi za matrice, s katerimi je bil inkriminiran članek natiskan. Debata na procesu ni bila zanimiva, saj je sodišče gladko zavrglo vsak poskus študentov, da članek prikažejo v nedolžni luči. Predsednik sodišča dr. Zobec je obrazložil, da je naslovno navajanje „pojavnost slovenskega neostalinizma“ mogoče razumeti tako, kakor da „so takšni pojavi že tukaj“. Poleg drugih ugotovitev je zanimiva tudi ta, ko je predsedujoči sodnik izjavil, da lahko take in podobne trditve — „zlasti ob dogodkih v zadnjem času“ — res povzroče vznemirjanje med ljudmi.

Gotovo pisanje „Tribune“ povzroča vznemirjanje. A ne „med ljudmi“, temveč med vladajočo partijsko kliko. Nemir je toliko večji, ko vidijo, kako ji celoten položaj počasi uhaja iz rok. Brezbržižnost delavcev sledi upor študentov. Vse te sredobežne sile pa razkrajajo režim, kateri se že počasi ruši sam vase.

Z občnega zbora Narodnega sveta koroških Slovencev

STRNITEV KATOLIŠKIH SIL NA KOROŠKEM

V nedeljo, dne 30. januarja 1972, je bil v Celovcu redni občni zbor Narodnega sveta koroških Slovencev. Na občnem zboru je bilo zbranih nad 80 delegatov iz občin dvojezičnega ozemlja. Najprej je podal delovno poročilo predsednik dr. Reginald Vospnerik. Poročal je o vseh prizadevanjih NSKS za realizacijo člena 7 državne pogodbe, omenil je kontaktne razgovore s predsednikom avstrijske vlade in avstrijskim zunanjim ministrom, poročal o internem delu politične organizacije, o političnih odločitvah v zvezi z volitvami v občinske odbore in Deželno kmetijsko zbornico, dotaknil pa se je tudi vprašanj sodelovanja NSKS s Federalistično unijo evropskih manjšin, katere podpredsednik je dr. Vospnerik.

Po ostalih poročilih je bila podana odboru razrešnica, nato pa je bila občnemu zboru predlagana sledeča lista, ki je bila soglasno sprejeta.

Pred dvajsetimi leti v „Svobodni Sloveniji“

7. februarja 1952. št. 6.

LJUBLJANSKA VRATA

Christ und Welt, nemška teden-ska revija, ki uživa velik ugled zaradi svojih zvez z ameriškimi uradnimi krogi, piše o smereh morebitnega sovjetskega vdora v zahodno in južno Evropo. Pravi, da bi sovjetska vojska prodirala iz Madžarske proti jugu do Jadranskega morja. Ta napadalni sunek bi moral najprej skozi „lubljska vrata“. List pravi, da ve iz poučenih virov, da sovjeti pripravljajo takšen načrt, ki bi jim omogočil najkrajšo pot do Trsta. Od tam bi se preko Jadrana spojili z Albanijo in bi tako Jugoslavijo popolnoma obkolili. Od tam bi prodrli v industrijske predele severne Italije, kjer bi dobili pomoč od močne italijanske komunistične pete kolone. Obramba „lubljskih vrat“ je torej v ameriških očeh ključ vse južne obrambe in ji posvečajo največjo pozornost.

Duhovne vaje za mladino: Za dekleta od končane osnovne šole do vključno 15. leta starosti: v nedeljo, 5. marca. — Za dekleta od 16. leta starosti: v nedeljo, 12. marca. — Za fante od končane osnovne šole do vključno 15. leta starosti: v nedeljo, 19. marca. — Za fante od 16. leta starosti: v nedeljo, 26. marca. — Začetek pri vseh ob 8.30 v Škofovem zavodu v Adrogu.

Za predsednika NSKS je bil izvoljen dvorni svetnik dr. Joško Tischler, za prvega podpredsednika dr. Valentin Inzko, za drugega podpredsednika dr. Reginald Vospnerik, za tajnika pravnik Filip Warasch, za tajnikovega namestnika Karel Smolle, za blagajnika pa dr. Matevž Grile.

V zvezi z idejno in narodno-politično usmeritvijo Narodnega sveta je sprejel občni zbor soglasno sledečo izjavo:

„Občni zbor Narodnega sveta se priznava k besedilu programa NSKS, ki so ga na podlagi prispevkov večmesečne javne diskusije pripravili v odboru Narodnega sveta zastopani predstavniki katoliško usmerjenih organizacij dne 26. maja 1968. Pač pa poudarjajo pri tem delegati potrebo po vsestranski izgraditvi socialno-gospodarskega dela programa.“

škovi prijatelji-pesniki so se v revoluciji nahajali na nasprotni strani od Javorška: Balantič, Hribovšek, Remic, Klarič... vsi ti so zdaj izdajalci, ki se mu načelno morajo študiti, vendar ga vsi štirje preganjajo, kajti kdo je koga izdal? Ali štirje enega, ali on eden in edini to intimno družbo močnih pesnikov, kot so bili morda samo še ob času Moderne? Kdo je izdajalec poetakem? To preganja Javorška in tega ne more odpustiti emigraciji, da ona odkriva umetniške vrednote teh njegovih prijateljev, pobitih domobrancev. Toda: mi jih ne izdajamo kot pripadnike domobranstva, ampak kot pesnike, ki so bili pa v domobranstvu in četništvu, ter bi bili danes med nami v emigraciji gotovo aktivni in visoko kvalitetni umetniki, da jih niso pobili — partizani. In za smrt teh umetnikov nosi odgovornost tudi — Jože Brejc, kateremu je Hribovšek posvetil celo eno svojih pesmi in jo emigracijski urednik ni izločil iz zbirke, kar bi v nasprotnem primeru partizanski urednik gotovo storil.

Kar se pa tiče „najslabšega slovenskega gnoja“, pa se mi zdi, da se me je dotaknil šele zdaj s tem Javorškovicim „izlivom“...

Dva umetnika sta, ki preganjata Javorška, da pada v delirij prividov, surovosti, zmerjanj in izrazov, ki niso v čast ne Javorškemu umetniku ne človeku in ne sodobni slovenski literaturi v domovini.

Mi — ne pred vojno, ne med njo — takega obračunavanja med literati nisimo bili vajeni, še manj pa med — prijatelji, kakor smo mislili, da smo bili, ko smo še družno dolgo v noč brali lepe pesmi...

Tine Debeljak

SLOVENCI V ARGENTINI PO ŠPORTNEM SVETU

Osebnosti

Poroke. V soboto, 5. februarja, sta se v farni cerkvi v Ituzaingó poročila gdč. Roža Marija Esih in Janko Klemenčič. Nevesti je bil priča njen oče g. Matija Esih, ženinu pa njegova mati ga. Marija Klemenčič roj. Kokalj. Poročni obred je opravil župnik v Ituzaingó, g. prelat Franc Novak ob asistenci rev. Matije Lamovška in rev. Rode Jurija. — V cerkvi sv. Patricija v Buenos Airesu sta se istega dne poročila gdč. Cvetka Šenk in Oreste Fernando Cimato. Za priči sta bila nevestin oče France Šenk in ženinova sestra ga. Beatriz Cimato por. Skarkovska. Poročil ju je med sv. misli, msgr. Anton Orehar. — Novoporočenec iskreno čestitamo in želimo obilo sreče.

CARAPACHAY

Delovanje mladine

Da ne počiva carapachajska mladina tudi v tej hudi vročini, se vidi iz tega, da smo v okviru mladinskih tedaj, ki jih prirejamo vsak mesec, preživeli zadnje nedelje v decembru na fari sv. Marjete v Boulogne, kjer je župnik g. Avguštin, kamor smo se napotili peš. Bilo nas je kar 38. Ob 11 smo bili pri sv. maši. Po maši smo imeli predavanje g. Stanka Skvarče, ki je bil tiste dni v pomoč g. župniku, in prost razgovor. Predavatelj je govoril o nevarnosti, ki nam pretijo v tem razburkanem času in okolju. Poudarjal je naj ostanemo dobri v vsem in za vsako ceno ter ob vsakem času. Z zanimanjem smo sledili besedam in tudi hleti z vprašanji. Po maši smo imeli skupni asado. Popoldne pa smo imeli razne igre, petje; obiskali smo še enkrat romarsko cerkev in se z lastnoročno in petem poslovlj in razšli na domove. Zadnje soboto smo imeli v domu

Za dobro voljo

Far west

„Kaj počnete tukaj z lopato?“

„Iščem zaklad. Kaj počnete vi tu z revolverjem?“

„Čakam, da vi najdete zaklad.“

OBVESTILA

NEDELJA, 13. februarja:

V Slovenskem domu v Carapachayu pustna zabava.

V Našem domu v San Justo ob 18 pustna veselica.

Na Pristavi pustna zabava

TOREK, 15. februarja:

V Slomškovem domu od 20 do 24 pustna veselica. Sodeluje orkester Planika.

TOREK, 29. februarja:

V Slovenski hiši ob 19,30 seja delegatov SDO-SFZ.

NEDELJA, 5. marca:

V Slovenski hiši pričetna šolska sv. maša. Po maši igra.

Dr. Tone Žužek
ADVOKAT

Urađuje od 17.30 do 19.30.
Ponedeljek, sredo, petek

Lavalle 2331, p. 5. of. 10
T. E. 47-4852

Fran Milčinski

Literarni večer

Gioconda. Drama s preveč dejanji in premalo dejanja... Spisal D'Annunzio.

Dušeča mora veje z odra, neslišno širi svoja baržunasta krila nad redko sejanim občinstvom. Enakomerno prše otožno parfimirane besede, uho jih čuje, do srca ne segajo, zakaj papirnate so... Ali bo dolgo trajalo?...

...Za hip vzbudi pozornost Danilova, ko viharno objame Taborsko in jo, prijemši za glavo, poljubi... Morebiti bi ji rada razmršila skrbno zgrajeno frizuro... Kdo ve! Umetnice so od vrača in Taborska je nevarna konkurentka...

Potem zopet truden mir...

Črne pogrebne rokavice, ki se jih Nučič cel večer ne znebi z rok, učinkujejo hipnotizirajoče na onemoglo občinstvo. Težke veke se zapirajo... tišina zavladuje kakor v zakletem gradu... le počasno, redko dihanje se čuje.

Iz ozadja se širi mrtvaški duh: nekomo se pote noge...

Le malo še in ometica objame parter in lože... Kajti galerija je prazna...

V tem kritičnem trenutku se gospici v tej in tej loži, angeli z rdečimi lici in z rdečim klobukom, naglas kolene in — nevarni čar je str! Občinstvo se

skupno večerjo za zaključek naših predavanj, ki jih je imel g. dr. Milan Komar v okviru fantovskega in dekliskega odseka. Zbralo se nas je lepo število. Po kratkem nagovoru g. profesorja po večerji se je gdč. Jelka Krmar zahvalila predavatelju za ves trud, ki ga je imel skozi vse leto in mu izročila skromno darilo. Dr. Komar se je zahvalil. Pri razgovoru smo sklenili, da bomo prihodnji mesec zopet začeli z rednimi sestanki. Snov, ki bi jo obravnavali v bodoče, bomo sami predlagali in na prvem sestanku odločili. V pretekli sezoni je bila tema „ateizem“, ki nam ga je g. profesor razlagal na svoj način. Naravno, da smo se morali prvo naučiti poslušati in pravilno razumeti njegovo razlago.

G. urednik, vidite, da mladina v Carapachayu ne počiva, radi zahajamo v naš dom, ki so ga z velikim trudom zgradili naši starši za nas in naše naslednike. Ob sobotah in nedeljah popoldne je vedno pri nas zelo živahno. Pridite pogledat, da se boste o tem prepričali. Dežurni, ki se vsako nedeljo menja, vam bo lepo postregel na senčnem vrtu. Prepričali se boste, da mladina v Carapachayu dela.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

FEBRUARSKO PREMIRJE

Proti koncu preteklega tedna so se po Buenos Airesu, in tudi v notranjosti, razpasle razne govornice glede položaja predsednika Lanusseja. Razni „opazovalci“ so vedeli povedati da bo v petek, ali celo četrtek, 3. februarja, general Lanusse odstopil od svojega predsedniškega položaja. Na njegovo mesto bi prišel gen. Bustamante, ali pa gen. Carcagno. General Lanusse pa bi se posvetil pripravi volitev, na katerih bi kandidiral.

Da take in podobne govornice nimajo nobene osnove je najboljši dokaz to, da je položaj predsednika Lanusseja v mesecu februarju sigurn kot li malokdaj. Lahko bi rekli, da je prišlo do neke vrste političnega premirja. Tako s strani liberalnih strank, kot s strani peronistov se skuša ohraniti čim bolj mirno ozračje. Vsi vedo, da bi prevelika agitacija lahko pospešila kak udar, in bi v tem primeru institucionalni izhod, t. j. volitve, lahko odpadle za nedoločen čas. Sedanja vlada pa vztraja na tem, da bo politični izhod dosegel višek marca leta 1973. In to proti tistim, ki kritizirajo volitve, kakor proti tistim, ki bi volitve hoteli že letošnje leto.

Vladna pozicija glede institucionalnega izhoda je ta mesec dobila tudi nepričakovano zaslonbo s strani same

ga Perona, ki se je izjavil za pot volitev, in celo dal ustno podporo zvezi strank La Hora del Pueblo, ki bi sicer brez peronistov žalostno propadla.

Ni pa tako mirno na sindikalnem polju. Po sestanku, ki so ga s predsednikom imeli pretekli četrtek sindikalni voditelji, je prišlo do ohladitve odnosov. Vlada praktično ni zadovoljila nobene sindikalne zahteve. Niti najvažnejše, t. j. zahtevo po paritetnih komisijah. Opazovalci menijo, da je sicer bil namen vlade ugoditi delavstvu, pa je trenutek odločitve sovpadel s problemi, ki je nanje naletela ekonomska misija, ki v ZDA skuša dobiti veliko posojilo. V vladnih krogih so baje bili mnenja, da bi vsaka populistična gesta napram delavstvu še bolj otežila gospodarske dogovore.

Glede tega je tudi „glas ljudstva“, da telefonski pogovor predsednikov Lanusseja in Nixona v ponedeljek 7. ni imel glavnega namena razjasniti položaj glede Kitajske, temveč da je bila ta tema le videz. Predsednik Lanusse (tako menijo opazovalci) naj bi osebno posredoval za ugodnejše pogoje posojila pri ameriških bankah. Posojilo je res potrebno kajti finančno stanje države je precej kočljivo.

Na lepem senčnem vrtu, z dobro postrežbo in pustnimi krofi Vam bo

CARAPACHAYSKI DOM

pripravil

PUSTNO ZABAVO

v nedeljo, 13. ebruarja, ob vsakem vremenu.

Ob 13. uri kosilo.

Popoldne prosta zabava ob zvokih plesnega ansambla.

Prisrčno vabljeni!

stvo“ nad ljubljansko občinstvo, ker je premalo ploskalo Noskovi...

Domov grede me je vprašal interesantno obriti suplent B., zakaj sta se pravzaprav pričakali ženski v tretjem dejanju in zakaj so odrezali Settali roke... Tačas mi je ujelo uho tudi ogorčeno kritiko dolgega zmruzočega gimnazijca brez zimske suknje, ki je z zobmi šklepetajoč razkladal tovarišu, da Cankar tudi ne piše slabše...

Došla sva večno mlado gospo Ružo; logike je pogrešala v igri: „Če je mož ne ljubi, zakaj si še ona ne poišče drugega, ne? Manjka se možkih! Ne?“

Bednarik se piše mož, ki raznaša gledališke liste in pobira naročnino za sedeže. Ko je prišel k meni po denar, sem poizkusil izvedeti še njegovo mnenje. Bil je zelo rezerviran, kakor da je prisegel uradno tajnost. Povedal je, kaj ga najbolj boli: kamor koli pride ali z listom ali po denar, povsod njega prijemajo zaradi repertoarja! „Oprostite, gospoda, jaz ne morem nič zato! — Da, pravijo, samo stokanje imate letos na odru, kdo bo pa hodil gledat to stokanje! Stokanja imam dovolj doma, grem rajši zvečer v gostilno, kakor da bi moral še v gledališču poslušati stokanje!“

Tako pravijo ljudje. — Svojega lastnega mnenja mi nikakor ni hotel razodeti. Prav je imel! Bilo bi zoper disciplino!

Sreča te išče, um ti je dan, našel jo boš, ak' nisi zaspan...

... 12. marca na veliki tradicionalni tomboli v Slomškovem domu

PUSTNA ZABAVA

na Pristavi
v nedeljo, 13. febr.

Krofi, flancati, dobra pijača in druge dobrote na razpolago

PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO!

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed

špecialist za ortopedijo
in travmatologijo

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17 do 20

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare
Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. E. 69-9503
Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,

dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 1.086.173

Naročnina Svob. Slovenije za leto 1972: za Argentino \$ 5.500.— Pri pošiljanju po pošti \$ 5.700.— ZDA in Kanada 13 USA dolarjev; za Evropo pa 15 USA dolarjev za pošiljanje z avionsko pošto. — Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 9 USA dol. Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7213

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

Slomškov dom, na pustni torek, 15. februarja

PUSTNA ZABAVA

Igra orkester Planika od 20 do 24

Lepo vabljeni!

NAŠ DOM

SAN JUSTO

V nedeljo, 13. februarja 1972 ob 18. uri

PUSTNA VESELICA

Izvrstni krofi in ostala pustna jedila ter pijača.

Vabljeni!

DENARNE NALOŽBE

POSOJILA

KREDITNA ZADRUGA SLOGA z. z. o. z.

Bartolomé Mitre 97

T. E. 658-6574

Ramos Mejía

Uradne ure ob torkih, četrkih in sobotah od 15. do 20. ure.
Kinta je odprta vsak dan od 9. do 21. ure, razen ob petkih.

7. t. m. je izročila Bogu svojo plemenito dušo, previdena za poslednjo pot žena, mati in stara mati

Milena Južna roj. Černe

Priporočamo jo v molitev vsem znancem in prijateljem. Zahvaljujemo se vsem, ki so nam pomagali ob tem težkem dogodku. Posebno hvala č. g. Košičku.

Franci, mož

Špela in Peter, otroka;
Andrej in Miki, vnuka
ter sorodstvo v Sloveniji

Na svojem domu v Ledeči vasi so se dne 17. januarja 1972 stekle ure življenja moji dragi sestri, gospej

Jožefa Metelko roj. Francič

Bog ji bodi obilen plačnik!

Buenos Aires, Stara vas, Maharovec pri št. Jerneju.

Zalujoči: brat Ignacij Francič, svačinja Karolina, nečak Nace, nečakinja Lina Matičič z družino ter ostalo sorodstvo.

Villa Ballester, 5. februarja 1972.